

Arrest

nr. 324 895 van 10 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. LELIAERT**
 Cordoeaniersstraat 17-19
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. LELIAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 2 januari 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 januari 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 januari 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 13 augustus 2024.

1.3. Op 9 september 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 september 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Abgal clan te behoren. U bent moslim. U woonde tot twee maanden voor uw vertrek in Masagaway in het district Ceel Dher in de provincie Galgaduud. U woonde hier samen met uw oma, de zoon van uw paternale tante, uw tweede man en uw dochter uit een vorig huwelijk. Uw zoon verbleef na de dood van uw eerste man in 2018 bij zijn grootvader. In 2020 trouwde u met uw huidige man. Jullie hebben samen een zoon, I. (...) M.(...) H.(...) (nationaal nummer: (...)), die bij u in België is. De laatste twee maanden voor uw vertrek uit Somalië verbleef u bij uw maternale tante in Mogadishu.

Omdat uw man in 2022 minder verdiende, begon u met de verkoop van koekjes en sigaretten aan uw woning. Uw man bracht de producten voor u mee uit Mogadishu en u verkocht ze. Na een tijdje kwam Al Shabaab bij u langs. Ze zeiden u dat u sigaretten verkocht. Wanneer ze u zouden betrappen op de verkoop ervan zouden er gevolgen komen. Twintig dagen later betraptten ze u op de verkoop ervan en pakten u op. Als straf werd u drie dagen vastgehouden en moest u een boete van 500 dollar betalen. In de periode dat u gevangen zat, was uw man in Mogadishu. U kon de boete niet betalen waardoor u nadat u werd vrijgelaten onmiddellijk door uw oma werd weggestuurd. U ging samen met uw dochter naar uw maternale tante in Mogadishu, maar werd daar meerdere keren opgebeld door Al Shabaab leden. De leden in kwestie waren verre verwanten van u en gaven uw informatie door aan Al Shabaab. Ze zeiden u dat ze wisten waar u verbleef en dat ze u zouden komen halen. Uw man keerde ondertussen terug naar Masagaway en werd door Al Shabaab opgepakt. Hij werd na twee maanden terug vrijgelaten omdat zijn familie de boete betaalde. Hierna werd hij nog bedreigd door Al Shabaab. Ze zeiden hem dat hij hasj en tabak smokkelde. Uw man werd dan door zijn familie weggestuurd. Hij verliet Somalië en zou momenteel ergens in een vluchtelingenkamp verblijven.

U verliet Somalië op 28 december 2022. U kwam aan in België op 2 januari 2023. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 4 januari 2023.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: een medisch attest in verband met de genitale verminking die u onderging, de geboorteakte en andere identiteitsdocumenten van uw zoon I.(...) en een foto van uw zoon M.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud wel aan dat u sinds de geboorte van uw zoon last hebt van uw rug en moeite heeft om in slaap te vallen (CGVS, p.16). U verklaarde ook bezorgd te zijn (ibid.). U sprak hierover met uw sociaal assistent die u pillen tegen de stress zou geven (CGVS, p.16-17). U ging ook naar het ziekenhuis, maar daar zeiden ze dat u gezond bent (ibid.). U legde verder geen medische of psychologische attesten voor die uw verklaringen staven.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

Verder moet worden opgemerkt dat uw 16 maanden oude zoontje aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud. Ondanks dat er op uw oproepingsbrief uitdrukkelijk vermeld stond dat kinderen niet mogen worden meegenomen naar het persoonlijk onderhoud, nam u uw zoon mee omdat u geen opvang kon voorzien (CGVS, p.2). Er werd u gezegd dat het een mogelijkheid was om het onderhoud op een ander moment te laten doorgaan, maar u wilde dit niet (CGVS, p.2, 20). Doorheen het onderhoud gaf u aan dat u zich, ondanks de aanwezigheid van uw zoon, goed kon concentreren en het onderhoud kon verder gaan (CGVS, p.2-3, 20, 24, 29). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u zich kon concentreren, alles kon vertellen en de vragen goed begrepen had (CGVS, p.29).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat uw eerste probleem was dat u gedwongen werd uitgetrouwde aan uw eerste man (CGVS, p.17). Na zijn overlijden werd uw zoon afgenomen door zijn grootvader (ibid.). U had het ook financieel moeilijk (ibid.). Verder vreest u gedood te worden door Al Shabaab omdat u sigaretten verkocht (CGVS, p.17-19). U werd hiervoor opgepakt en moest een boete betalen, maar kon dit niet (ibid.). U vluchtte naar Mogadishu en werd daar telefonisch bedreigd door Al Shabaab (ibid.). Voor uw dochter die nog in Mogadishu verblijft, vreest u dat zij verkracht zal worden door de zonen van uw tante en dat zij besneden zal worden (CGVS, p.5, 17-19). Uw man werd ook door Al Shabaab gevangen gehouden en pas vrijgelaten nadat hij de boete betaalde (p.21-22). Na zijn vrijlating werd hij nog door Al Shabaab bedreigd omdat ze hem ervan verdachten drugs te verkopen (CGVS, p.22). Uiteindelijk verliet ook uw man Somalië.

Echter, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Vooreerst, is de manier waarop u en uw man omgingen met de verkoop van de sigaretten niet geloofwaardig. Zo, verklaarde u dat u de sigaretten moest verschuilen omdat Al Shabaab u zou arresteren wanneer ze hiervan op de hoogte zouden raken (CGVS, p.8). Echter, vertelde u dan wel weer gewoon aan mensen dat ze bij u sigaretten konden kopen (ibid.). Gevraagd hoe u er voor zorgde dat Al Shabaab hier niet van op de hoogte zou raken, zei u enkel dat u het rondvertelde aan mensen, dat zij naar uw huis kwamen en u hen de sigaretten verkocht (ibid.). Gezien u ervan op de hoogte was dat u gearresteerd zou worden wanneer Al Shabaab erachter kwam dat u sigaretten verkocht, kon er verwacht worden dat u niet zo maar rondvertelde dat u sigaretten verkocht. Ook uw man vertelde gewoon aan zijn collega's dat hij sigaretten aan u leverde (CGVS, p.18). Daarenboven bleef u sigaretten verkopen nadat Al Shabaab u zei dat ze u hiervan verdachten (CGVS, p.18-19). Als voorzorgsmaatregel verkocht u de sigaretten wel niet meer op straat, maar moesten mensen ze in een kamer in uw huis kopen (CGVS, p.20-21). Echter, droeg u op de dag dat u door Al Shabaab betrappt en gearresteerd werd de sigaretten bij u en verkocht u ze wel op straat (CGVS, p.18, 21). Verder stopte uw man met aan zijn collega's te vertellen dat hij sigaretten naar u bracht, maar bleef hij wel gewoon met de sigaretten in zijn auto langs Al Shabaab checkpoints passeren (CGVS, p.20).

Verder is het merkwaardig dat u de boete van 500 dollar die u door Al Shabaab werd opgelegd niet kon betalen, maar dat u wel geld had om het land te verlaten (CGVS, p.17-18). U vroeg hulp aan uw maternale tante, maar zij zou het geld niet gehad hebben om de boete te betalen (CGVS, p.21). Echter, kon ze wel uw reis financieren. U vermoedde dat uw tante 7000 dollar betaalde om uw reis te regelen (CGVS, p.22). Daarenboven betaalde de familie van uw man uiteindelijk de boete nadat uw man ook gearresteerd werd (ibid.). Uw man ging namelijk nog terug naar jullie dorp ondanks dat hij ervan op de hoogte was dat u door Al Shabaab gearresteerd werd omwille van de verkoop van sigaretten en een boete moest betalen (CGVS, p.21-22). U zei hem ook dat u Al Shabaab vertelde dat uw man de sigaretten voor u aankocht en toch ging hij terug omdat hij dacht dat hij niet gearresteerd zou worden (ibid.). Ook is het niet geloofwaardig dat u na uw vlucht naar Mogadishu telefonisch contact bleef hebben met uw verwanten waarvan u wist dat ze lid waren van Al Shabaab (CGVS, p.19). Zij gaven ook telkens uw nieuw telefoonnummer door aan Al Shabaab (ibid.). Uw antwoord dat, ondanks dat het gevaarlijk was, u contact met hen bleef hebben omdat u dacht dat ze geen informatie zouden doorgeven omwille van jullie verwantschap is niet voldoende (ibid.). Het is niet geloofwaardig dat u zich bewust was van het gevaar, merkte dat Al Shabaab telkens uw nieuw telefoonnummer verkreeg en toch contact met hen bleef hebben.

Ook moet worden opgemerkt dat u op het CGVS verklaarde dat u naast sigaretten ook koekjes verkocht om uw verkoop van sigaretten te verschuilen (CGVS, p.8). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u dan weer dat u groenten en sigaretten verkocht (CGVS-vragenlijst d.d. 26.01.2023, punt 5). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid was dat u bij de DVZ ook koekjes had gezegd en niet groenten (CGVS, p.28). Hieromtrent is het belangrijk te benadrukken dat zowel het CGVS als de DVZ de deontologische plicht hebben om de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk te noteren. Ook de tolken bij zowel het CGVS als de DVZ zijn verplicht de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming letterlijk en volledig over te brengen aan de interviewer. Bovendien werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u nog opmerkingen had over het interview bij de DVZ en of uw verklaringen terug aan u werden voorgelezen (CGVS, p.4). U haalde toen geenszins aan dat er zaken foutief genoteerd of weergegeven waren bij uw verklaringen (ibid.). Indien er zaken onvolledig of onjuist waren weergegeven, kon verwacht worden dat u hier toen melding van gemaakt zou hebben en niet pas op het einde van uw persoonlijk onderhoud wanneer er tegenstrijdigheden bleken op te duiken tussen uw verklaringen op het CGVS en de DVZ.

Bovenstaande elementen hebben een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Vervolgens kon u de arrestatie en vertrek uit het land van uw man niet aannemelijk maken. Naast het feit dat het niet aannemelijk was dat uw man nog terugkeerde naar jullie dorp, zei u ook niets over zijn arrestatie bij de DVZ (CGVS-vragenlijst d.d. 26.01.2023). Wanneer u hiernaar gevraagd werd, zei u dat u bij de DVZ geen tijd had en dat u ziek was op het moment van het interview (CGVS, p.22). Nochtans gaf u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat het interview bij de DVZ normaal verliep en u daar, in het kort, alle belangrijke elementen kon zeggen (CGVS, p.4). Zoals eerder al werd aangehaald kon verwacht worden dat wanneer er zaken onvolledig werden weergegeven dat u hier op dat moment melding van gemaakt zou hebben en niet pas op het moment dat er tegenstrijdigheden bleken op te duiken tussen uw verklaringen op het CGVS en bij de DVZ. U zei toen er u naar uw interview bij de DVZ gevraagd werd ook niet dat u te weinig tijd had of dat u ziek was tijdens het interview (ibid.). Ook niet wanneer u werd gevraagd of er verder nog zaken waren die u over het interview bij de DVZ wilde zeggen (ibid.). Daarnaast is het frappant dat u niet goed op de hoogte bleek te zijn van de huidige verblijfplaats van uw man ondanks dat u na de geboorte van uw zoon nog contact met hem had (CGVS, p.14). U sprak ook met uw maternale tante nog over uw man (CGVS, p.7, 22). Zij zei u dat hij in een vluchtelingenkamp verblijft, maar u vroeg haar niet in welk kamp hij verblijft (ibid.). Gevraagd waarom u het haar niet vroeg, zei u enkel dat ze u zei dat hij in een vluchtelingenkamp verblijft (ibid.). U zei dat zelfs als zij u de naam van het kamp gegeven had u niet geweten zou hebben op welke plaats het was (ibid.). Aangezien uw man het land moest verlaten omwille van jullie gemeenschappelijke problemen met Al Shabaab en het bovendien om uw echtgenoot en de vader van uw

zoon gaat, kon van u verwacht worden dat u beter op de hoogte was van zijn verblijfplaats. Zeker, aangezien u de kans had om u hierover te informeren (ibid.).

Bovenstaande zaken hebben opnieuw een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw vrees en uw vluchtrelaas.

Bijkomend was de manier waarop Al Shabaab met de situatie omging niet geloofwaardig. Ondanks dat ze u ervan verdachten sigaretten te verkopen, controleerden ze uw man niet extra. U verklaarde dat Al Shabaab de auto van uw man minder grondig controleerde dan andere auto's omdat ze uw man kenden (CGVS, p.20). U kon zelf ook niet zeggen waarom Al Shabaab zijn auto niet beter controleerde nadat ze u ervan verdachten sigaretten te verkopen (ibid.). Vervolgens werd u als straf drie dagen opgesloten en moest u een geldboete van 500 dollar betalen (CGVS, p.17-18). Ondanks dat Al Shabaab ervan op de hoogte was dat u en uw oma geen geld hadden om de boete te betalen werd u vrijgelaten (ibid.). U kon hierna dan ook het dorp verlaten zonder de boete te betalen (ibid.). Al Shabaab belde u nog op en ondanks dat ze ervan op de hoogte waren van waar u verbleef, gebeurde er niets meer (CGVS, p.17-19). Daarnaast is het merkwaardig dat Al Shabaab u zei dat ze wisten dat u sigaretten verkocht, maar dat ze nog niets deden (CGVS, p.18). Ze lieten u weten dat als ze u echt op heterdaad zouden betrappen dat er dan pas gevolgen zouden zijn (ibid.).

Bovenstaande elementen doen opnieuw af aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Vervolgens, moet voor de volledigheid worden opgemerkt dat u verklaarde gedwongen te zijn uitgehuwelijkt aan uw eerste man (CGVS, p.17). Echter, overleed hij in 2018 en trouwde u in 2020 uit vrije wil met uw huidige man (CGVS, p.7, 17). U sprak ook over uw vrees voor uw dochter en zoon die zich nog in Somalië bevinden en over hoe uw zoon verplicht bij de vader van uw eerste man moet verblijven (CGVS, p.17). U legde ook een foto van uw zoon M.(...) voor (zie administratief dossier, groene map, stuk 3). Echter, toont deze foto niets aan en kan er op geen enkele manier worden vastgesteld dat de jongen op de foto uw zoon is. Er kan daarnaast op geen enkele manier worden vastgesteld op welke plaats, welk tijdstip en in welke precieze omstandigheden de foto genomen werd. Bovendien, kan het CGVS het verzoek om internationale bescherming van personen die niet in België verblijven, niet beoordelen. Het feit zich buiten het land van herkomst te bevinden, is namelijk één van de vijf voorwaarden om in aanmerking te komen voor een internationale beschermingsstatus. U sprak ook over uw financiële situatie (CGVS, p.17). Echter, gaf u aan financiële steun te ontvangen van uw maternale tante voor uw reis naar België en ook de familie van uw man steunde hem bij het betalen van de boete (CGVS, p.17-18, 22). Daarenboven valt uw financiële situatie niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging en hun behoren tot een sociale groep. Evenmin vallen precaire economische omstandigheden als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor uw zoon I.(...) (nationaal nummer : (...)) vreesde u dat hij geen goede toekomst zou hebben in Somalië (CGVS, p.18). Hij zou geen goed onderwijs krijgen en in dezelfde situatie belanden als uw andere kinderen (ibid.). Op zich houden deze zaken geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Ten slotte, ontving het CGVS op 22 augustus 2024 nog een e-mail van uw advocaat waarin zij vermeldt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud vergat te zeggen dat u als gevolg van een verdwaalde kogel uit 2015 een litteken op uw arm heeft (zie administratief dossier, e-mail d.d. 22.08.2024). Naast het feit dat het om een verdwaalde kogel zou gaan, kan op basis van een litteken niet worden afgeleid op welke manier het er gekomen is en wie of wat hiervoor verantwoordelijk zou zijn geweest. Daarenboven vergat u het zelf te zeggen tijdens uw persoonlijk onderhoud waardoor er vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de ernst en geloofwaardigheid ervan. Het is opmerkelijk dat u hier tijdens uw persoonlijk onderhoud niets over zei ondanks dat er over 2015 werd gesproken (CGVS, p.27). U legde verder geen documenten of medisch attest voor om deze schriftelijke verklaring van uw advocaat te staven.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen aannemelijk te maken. Bijgevolg kon u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De foto van uw zoon M.(...) werd hierboven al besproken. De geboorteakte en overige documenten in verband met de geboorte van uw zoon (...) ondersteunen enkel uw verklaringen over jullie familiale band en de identiteit van I.(...). Het medisch attest dat u voorlegde toont aan dat u besneden bent. Dit element wordt niet in vraag gesteld. U gaf zelf aan dat u hieromtrent geen vrees heeft (CGVS, p.5).

Ter zake dient (nog) opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel

1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

U haalde verder geen andere redenen aan inzake uw VGV. Uit uw verklaringen kan derhalve niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. U dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 26 augustus 2024 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheids incidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral

plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde milities tegen al-Shabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLEDcategorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert morteraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA

Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van dezelfde beginselen.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing. Zij vraagt haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en ondergeschikt om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- een medisch attest van 19 september 2024 aangaande een litteken als gevolg van een schotwonde (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud wel aan dat u sinds de geboorte van uw zoon last hebt van uw rug en moeite heeft om in slaap te vallen (CGVS, p.16). U verklaarde ook bezorgd te zijn (ibid.). U sprak hierover met uw sociaal assistent die u pillen tegen de stress zou geven (CGVS, p.16-17). U ging ook naar het ziekenhuis, maar daar zeiden ze dat u gezond bent (ibid.). U legde verder geen medische of psychologische attesten voor die uw verklaringen staven.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster uit in het verzoekschrift geen kritiek op deze motieven, zodat deze onverkort blijven gelden.

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het volgende:

“Verder moet worden opgemerkt dat uw 16 maanden oude zoontje aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud. Ondanks dat er op uw oproepingsbrief uitdrukkelijk vermeld stond dat kinderen niet mogen worden meegenomen naar het persoonlijk onderhoud, nam u uw zoon mee omdat u geen opvang kon voorzien (CGVS, p.2). Er werd u gezegd dat het een mogelijkheid was om het onderhoud op een ander moment te laten doorgaan, maar u wilde dit niet (CGVS, p.2, 20). Doorheen het onderhoud gaf u aan dat u zich, ondanks de aanwezigheid van uw zoon, goed kon concentreren en het onderhoud kon verder gaan (CGVS, p.2-3, 20, 24, 29). Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u zich kon concentreren, alles kon vertellen en de vragen goed begrepen had (CGVS, p.29).”

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat de aanwezigheid van het kind niet in haar nadeel mag spelen, dat zij het verhoor kost wat kost wilde laten doorgaan omdat zij al anderhalf jaar wachtte op een interview en dat zij daarom steeds aangaf dat het wel zou lukken om het verhoor tot een goed einde te brengen.

De Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de aanwezigheid van het kind geen negatieve weerslag heeft gehad op het interview. Uit deze notities blijkt dat de aanwezigheid van het kind vermeld wordt, net zoals de ogenblikken waarop verzoekster zich over het kind ontfermd heeft, wat terecht is gezien deze notities een getrouwe weerslag van het persoonlijk onderhoud moeten bevatten. Er blijkt echter niet dat verzoekster of de *protection officer* hierdoor zodanig uit hun concentratie werden gehaald dat een behoorlijk gehoor niet mogelijk zou zijn geweest. Integendeel, na de korte onderbrekingen waarin verzoekster zich even ontfermde over het kind, de *protection officer* iets ging halen voor het kind of de advocaat zich er even mee bezig hield, werd de draad weer opgepikt en kon het gehoor op een normale wijze worden verder gezet (vb. notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 19, p. 20, p. 27). Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij meent dat de aanwezigheid van haar kind haar ten kwade wordt geduid.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat haar verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor haar relaas en haar vrees niet geloofd kunnen worden:

- (i) de manier waarop verzoekster en haar man omgingen met de verkoop van sigaretten is niet geloofwaardig;
- (ii) het is merkwaardig dat verzoekster de boete van 500 dollar die haar door Al Shabaab werd opgelegd niet kon betalen, maar dat ze wel het geld had om het land te verlaten; haar tante kon haar niet helpen met het geld om de boete te betalen, maar ze kon wel 7000 dollar betalen om verzoeksters reis te financieren; het is evenmin geloofwaardig dat verzoekster contact bleef hebben met haar verwanten waarvan ze wist dat deze lid waren van Al Shabaab en dat deze haar telefoonnummer telkens doorgaven;
- (iii) bij het CGVS verklaarde verzoekster dat ze naast sigaretten ook koekjes verkocht om de verkoop van sigaretten te verschuilen, bij de DVZ verklaarde ze dan weer dat ze groenten en sigaretten verkocht;
- (iv) ze kon de arrestatie en vertrek uit het land van haar man niet aannemelijk maken;
- (v) de manier waarop Al Shabaab met de situatie omging, is niet geloofwaardig;

(vi) volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoekster verklaarde gedwongen te zijn uitgehuwelijkt aan haar eerste man, hij overleed in 2018 en in 2020 trouwde ze uit vrije wil met haar huidige man;

(vii) voor haar zoon I. die in België verblijft, vreest verzoekster dat hij geen goede toekomst zou hebben in Somalië, dit houdt geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie;

(viii) verzoekster heeft een litteken op haar arm van een verdwaalde kogel in 2015, hieruit blijkt niet hoe dit er gekomen is of wie er verantwoordelijk voor was;

(ix) de documenten die verzoekster voorlegt, kunnen de vaststellingen niet wijzigen; het medisch attest dat verzoekster voorlegde toont aan dat ze besneden is maar verzoekster gaf zelf aan dat ze hieromtrent geen vrees heeft; hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten, zonder dat men kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan het recht op fysieke integriteit van het individu en zonder dat men deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève. De internationale bescherming heeft tot doel een verzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolging en niet de schade van vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging; uit verzoeksters verklaringen kan niet worden afgeleid dat ze omwille van haar reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst of dat een terugkeer ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV; de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen de beoordeling niet ombuigen;

(x) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de situatie onderzocht in de regio Galgaduud en wordt geconcludeerd dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat ze specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Bij een terugkeer naar Somalië heeft verzoekster een vrees omdat ze gedwongen werd uitgehuwelijkt en na de dood van haar eerste man werd haar zoon haar afgenomen. Daarnaast vreest verzoekster gedood te worden door Al Shabaab omdat ze sigaretten verkocht.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de manier waarop verzoekster en haar man omgingen met de verkoop van sigaretten, niet geloofwaardig is. Verzoekster verklaarde dat ze wist dat ze moest opletten maar dat ze toch gewoon aan de mensen vertelde dat ze bij haar sigaretten konden kopen, er kan nochtans worden verwacht dat ze dit niet zomaar rondvertelde. Ook haar man vertelde gewoon aan zijn collega's dat hij haar sigaretten leverde. Verzoekster bleef sigaretten verkopen, ook nadat Al Shabaab haar had meegedeeld dat ze haar hiervan verdachten, ze verkocht de sigaretten dan niet meer op straat maar in een kamer in haar huis. Toch werd ze betrapd terwijl ze op straat sigaretten verkocht. Haar man vertelde het niet meer aan zijn collega's maar bleef met de sigaretten in zijn auto langs checkpoints passeren.

In het verzoekschrift brengt verzoekster hiertegen in dat zij niet heeft verklaard dat zij aan Jan en Alleman rondvertelde dat ze sigaretten verkocht. Verzoekster legt uit dat ze een vast cliënteel had, dat ze inderdaad na de eerste waarschuwing de sigaretten bij haar thuis verkocht en niet meer op straat, en dat de dag waarop zij betrapd werd, ze uitzonderlijk onder haar kledij de sigaretten droeg. De wijze waarop ze de sigaretten verkocht is volgens haar dan ook geloofwaardig.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een uitleg *post factum* die geen afbreuk doet aan de motieven in dit verband, die steunen op verzoeksters eigen verklaringen.

3.3.5.4. Vervolgens stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat verzoekster de boete van 500 dollar van Al Shabaab niet kon betalen, maar wel voldoende geld had om het

land te verlaten, ook haar maternale tante had niet het geld om de boete te betalen maar kon wel de reis van verzoekster financieren die 7000 dollar kostte. Ook de familie van haar man betaalde uiteindelijk de boete na zijn arrestatie. Het is evenmin geloofwaardig dat verzoekster contact bleef hebben met haar verwanten waarvan ze wist dat deze lid waren van Al Shabaab en dat deze haar telefoonnummer telkens doorgaven.

In het verzoekschrift legt verzoekster uit dat er wel degelijk sprake is van een logische gang van zaken: zij heeft immers tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat de echtgenoot van haar maternale tante bij wie zij introk nadat zij wegluchtte uit Masageway, niet enthousiast was om haar in huis te nemen. Ze verwijst in dit verband naar haar verklaringen. De oom (man van haar tante) wilde niets met Al Shabaab te maken hebben. Daarom zorgde de tante er volgens verzoekster voor dat zij zo snel mogelijk het huis kon verlaten. Had haar tante de boete betaald, dan hadden ze geen zekerheid gehad dat ze met rust zouden worden gelaten en zou verzoekster allicht tot op vandaag daar ingewoond hebben. Bovendien verwachten de tante en oom dat verzoekster het geld van de reis terugbetaalt.

De Raad sluit zich erbij aan dat het opmerkelijk is dat de tante zei geen geld te hebben om de boete van 500 dollar te betalen maar wel verzoeksters reis van 7000 dollar kon sponsoren. Verzoeksters uitleg betreft een herhaling van reeds afgelegde verklaringen en het feit dat haar tante en oom verzoekster niet langer in hun huis wilden hebben, vormt geen afdoende verklaring waarom ze liever een groot bedrag uitgaven dan een veel lagere boete te betalen.

Verzoekster betoogt verder in het verzoekschrift dat het CGVS het ongeloofwaardig acht dat haar man na zijn arrestatie nog terugkeerde naar het dorp en dat het opmerkelijk is dat verzoekster hier niets over zei bij de DVZ. Verzoekster wijt dit aan het feit dat ze het bij de DVZ enkel over de eigen redenen van vertrek mocht hebben en dat ze kort moest zijn. Verzoeker benadrukt dat de arrestatie van haar man niet de reden van haar vertrek was. Verzoekster wijst op haar verklaringen dat haar man onwetend was en hoopte dat hij niet gearresteerd zou worden.

Verzoeksters uitleg doet geen afbreuk aan het feit dat het vreemd is dat verzoeksters man nog terug ging naar het dorp terwijl hij ervan op de hoogte was dat verzoekster was gearresteerd en een boete moest betalen en terwijl hij er ook van op de hoogte was dat zij aan Al Shabaab verteld had dat hij de sigaretten voor haar aankocht. Het is in deze context ongeloofwaardig dat hij hoopte bij terugkeer naar het dorp niet gearresteerd te worden.

Inzake het contact met familieleden die telkens haar telefoonnummer doorgaven aan Al Shabaab, stelt verzoekster in het verzoekschrift dat ze dacht dat ze deze familieleden wel zou kunnen vertrouwen, dat er binnen Al Shabaab een hiërarchie is en dat deze verwanten op bezoek gingen bij haar oma, de enige persoon die er altijd voor verzoekster was geweest, verzoekster wilde weten hoe het met haar oma ging.

Met deze herhaling van haar verklaringen (CGVS, p. 19) doet verzoekster geen afbreuk aan de motieven over deze verklaringen waarvan de conclusie luidt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster zich bewust was van het gevaar maar toch contact bleef hebben.

3.3.5.5. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing overwogen dat verzoekster over haar dekmantel bij de verkoop van sigaretten bij het CGVS vertelde dat ze ook koekjes verkocht en bij de DVZ vertelde dat het groenten waren, dat ze hierover geen opmerkingen heeft gemaakt en dat dit een negatieve invloed heeft op de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en vrees.

Verzoekster voert in dit verband aan dat zij steeds verklaard heeft dat zij koekjes verkocht en dat het woord "groenten" bij de DVZ zelfs verkeerd genoteerd staat als "groeten". Zij heeft geen opmerkingen gegeven omdat ze niet wist dat dit verkeerd genoteerd was.

In dit verband merkt de Raad op dat dit een overtollig motief betreft. Kritiek op overtollige motieven doet geen afbreuk aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing.

3.3.5.6. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

"Vervolgens kon u de arrestatie en vertrek uit het land van uw man niet aannemelijk maken. Naast het feit dat het niet aannemelijk was dat uw man nog terugkeerde naar jullie dorp, zei u ook niets over zijn arrestatie bij de DVZ (CGVS-vragenlijst d.d. 26.01.2023). Wanneer u hiernaar gevraagd werd, zei u dat u bij de DVZ geen tijd had en dat u ziek was op het moment van het interview (CGVS, p.22). Nochtans gaf u aan het begin van het persoonlijk onderhoud aan dat het interview bij de DVZ normaal verliep en u daar, in het kort, alle belangrijke elementen kon zeggen (CGVS, p.4). Zoals eerder al werd aangehaald kon verwacht worden dat wanneer er zaken onvolledig werden weergegeven dat u hier op dat moment melding van gemaakt zou hebben en niet pas op het moment dat er tegenstrijdigheden bleken op te duiken tussen uw verklaringen op het CGVS en bij de DVZ. U zei toen er u naar uw interview bij de DVZ gevraagd werd ook niet dat u te weinig

tijd had of dat u ziek was tijdens het interview (ibid.). Ook niet wanneer u werd gevraagd of er verder nog zaken waren die u over het interview bij de DVZ wilde zeggen (ibid.). Daarnaast is het frappant dat u niet goed op de hoogte bleek te zijn van de huidige verblijfplaats van uw man ondanks dat u na de geboorte van uw zoon nog contact met hem had (CGVS, p.14). U sprak ook met uw maternale tante nog over uw man (CGVS, p.7, 22). Zij zei u dat hij in een vluchtelingenkamp verblijft, maar u vroeg haar niet in welk kamp hij verblijft (ibid.). Gevraagd waarom u het haar niet vroeg, zei u enkel dat ze u zei dat hij in een vluchtelingenkamp verblijft (ibid.). U zei dat zelfs als zij u de naam van het kamp gegeven had u niet geweten zou hebben op welke plaats het was (ibid.). Aangezien uw man het land moest verlaten omwille van jullie gemeenschappelijke problemen met Al Shabaab en het bovendien om uw echtgenoot en de vader van uw zoon gaat, kon van u verwacht worden dat u beter op de hoogte was van zijn verblijfplaats. Zeker, aangezien u de kans had om u hierover te informeren (ibid.).

Bovenstaande zaken hebben opnieuw een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw vrees en uw vluchtrelaas."

Verzoeker voert in het verzoekschrift hiertegen aan dat zij een erg dubbel gevoel heeft bij het verblijf van haar dochter bij haar maternale tante: zij is haar dankbaar omdat ze haar geholpen heeft het land te ontvluchten, anderzijds is ze bang voor het welbevinden van haar dochter omwille van de zonen van de tante en deze tante chanteert verzoekster en wil het geld van de reis terug, anders krijgt verzoekster haar dochter niet te spreken. Verzoekster legt uit dat haar tante slechts via via hoorde dat verzoeksters man in een vluchtelingenkamp zou verblijven en verzoekster heeft haar echtgenoot niet meer persoonlijk gesproken sinds hij het land is ontvlucht, zij weet jammer genoeg niet waar hij verblijft.

Met dit betoog gaat verzoekster voorbij aan het feit dat zij de arrestatie en ook het vertrek uit het land van haar man niet aannemelijk kon maken. Verder beperkt zij zich tot een herhaling van haar reeds afgelegde verklaringen en een uitleg over de relatie met haar tante, wat geen afbreuk doet aan het feit dat van verzoekster toch verwacht kan worden dat zij enigszins op de hoogte zou zijn van de verblijfplaats van haar echtgenoot.

3.3.5.7. Inzake het motief dat de manier waarop Al Shabaab omging met de situatie niet geloofwaardig is (ze verdachten haar man maar ze controleerden zijn auto minder grondig dan andere auto's omdat ze hem kenden, verzoekster moest een boete betalen maar werd toch vrijgelaten zonder dit te doen, ze kon het dorp dan ook nog verlaten zonder deze boete te betalen, Al Shabaab wist waar verzoekster verbleef en ze wisten dat verzoekster sigaretten verkocht, toch lieten ze haar met rust), stelt verzoekster in het verzoekschrift dat haar echtgenoot goed gekend was in de regio en daardoor (te) zelfzeker was, maar dat hij het helaas toch bij het verkeerde eind had, dat hij stopte met de sigarettenverkoop en na zijn arrestatie het land verliet. Met deze uitleg doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling dat de manier waarop Al Shabaab met de situatie omging, niet geloofwaardig is.

Vervolgens uit verzoekster kritiek op het feit dat de foto die zij voorlegde van haar zoontje, niet aanvaard wordt als bewijs door het CGVS. Daargelaten de vraag of het kind op de foto verzoeksters zoon is, kan de Raad niet anders dan zich erbij aansluiten dat het louter voorleggen van een foto geen familieband aantoon met de persoon afgebeeld op deze foto.

Verzoekster verwijst ten slotte in het verzoekschrift naar stuk 3 bij dit verzoekschrift, wat een medisch attest betreft van 19 september 2024 waarin een arts attesteert dat verzoekster een litteken heeft aan de binnenkant van de elleboog (onderarm) van 1 cm en aan de buitenkant van de onderarm een litteken van 1,5 cm. Dit attest toont inderdaad aan dat verzoekster een litteken heeft, maar dit doet geen afbreuk aan het motief dat het om een verdwaalde kogel gaat en dus geen verband houdt met verzoeksters verklaarde recente problemen en dat op basis van een litteken niet kan worden afgeleid op welke manier dit er gekomen is en wie of wat hiervoor verantwoordelijk zou zijn geweest. Dit litteken toont geen vrees voor vervolging aan in hoofd van verzoekster.

3.3.5.8. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

In de bestreden beslissing staat nog te lezen:

"Het medisch attest dat u voorlegde toont aan dat u besneden bent. Dit element wordt niet in vraag gesteld. U gaf zelf aan dat u hieromtrent geen vrees heeft (CGVS, p.5).

Ter zake dient (nog) opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de vermindering kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen

dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

U haalde verder geen andere redenen aan inzake uw VGV. Uit uw verklaringen kan derhalve niet worden afgeleid dat u omwille van uw reeds ondergane VGV niet in staat zou zijn om terug te keren naar uw land van herkomst of dat een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde ondraaglijk zou zijn omwille van de reeds ondergane VGV. U dient voor de beoordeling van medische elementen de geëigende procedure aan te wenden.”

Verzoekster uit geen enkele kritiek op dit motief en de Raad sluit zich hierbij aan. Er wordt benadrukt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster het volgende verklaarde: *“En u bent zelf besneden hebt (u) in verband daarmee nog een vrees tegenover Somalië? Voor mijzelf? Nee, ik ben nu een moeder.”* (CGVS, p. 2).

3.3.5.9. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere

belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud te worden beoordeeld.

Galgaduud wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Galgaduud een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Galgaduud is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio's Mudug en Galgaduud vormen samen de deelstaat Galmudug. Galgaduud heeft een (internationale) grens met Ethiopië en de Indische Oceaan. Al-Shabaab controleerde het zuidoostelijke deel van Galgaduud, tot aan de kust. De controle over het zuidelijke gebied en ten oosten van Dhusamareb, was van gemengde of onduidelijke controle. De militaire operaties van de nationale strijdkrachten en door de overheid gesteunde milities tegen al-Shabaab, resulteren in terreinwinst voor de Somalische regering in de regio.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Galgaduud geschat op 689.872 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 185 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (90). Het betreffen voornamelijk gevechten – in de context van het militair offensief tegen al-Shabaab – tussen al-Shabaab en de nationale strijdkrachten, soms met de hulp van de Habar Gedir-clanmilities, het Amerikaanse leger, ATMIS-troepen en het leger van Galmudug. ACLED registreert onder de categorie battles 1.141 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, clanmiliteleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of clanconflicten. ACLED noteert geen burgerdoden door dit geweld, wel gewonden. In de categorie explosions/remote violence noteert ACLED 16 drone-/luchtaanvallen voornamelijk door het Amerikaanse leger op AS-doelwitten, waarbij soms ook burgers getroffen worden. De overige geregistreerde incidenten in deze ACLEDcategorie (29) zijn terreuraanvallen door al-Shabaab op de nationale strijdkrachten, waarbij opnieuw soms ook burgers getroffen worden. Al-Shabaab voert morteraanvallen uit, gebruikt IED's en pleegt een zelfmoordaanslag in de regio. Er worden 14 burgerdoden geteld door dit type van geweld. De meerderheid van deze slachtoffers sterven door een IED-aanval van al-Shabaab, soms als doelwit en soms als passant. ACLED telt 50 incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) met 55 burgerdoden. Het betreffen clanmoorden en executies door al-Shabaab. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/ onveiligheid en in minder mate omwille van overstromingen en droogte, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Galgaduud sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Galgaduud in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Galgaduud een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar zij in het verzoekschrift verwijst ligt immers in lijn met deze waarop voormelde analyse is

gestoeld. Voorts werd in voormelde analyse rekening gehouden met het gegeven dat Al-Shabaab nog actief is in Somalië en dat er bij bepaalde aanvallen burgerslachtoffers vielen.

Verzoekster gaat voorts niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van haar persoonlijke omstandigheden, in het licht van het risico om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden.

3.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET

